

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 20 maja 2016 roku w sprawie z powództwa (...) sp. z o.o. w W. przeciwko I. P. o zapłatę, Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.200 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym od 2 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałej części.

W uzasadnieniu powyższego wyroku Sąd I instancji wskazał, że pozwana w dniu 5 maja 2014 roku zaakceptowała warunki umowy ramowej (...) i w związku z tym dokonała przelewu na rzecz tego podmiotu kwoty 0,01 zł. W dniu 2 grudnia 2014 roku (...) sp. z o. o. w W. udzieliła pozwanej pożyczki na kwotę 1.200 zł, która miała zostać spłacona w terminie 30 dni. W umowie pożyczki zastrzeżono odsetki za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. Ponadto umowa przewidywała opłaty za upomnienia telefonicznie, e-mailowe oraz sms-owe. Wysokość powyższych opłat uregulowana była w załączniku nr 3 do Ramowej Umowy P. i uzależnione były od jej wysokości. W dniu 15 stycznia 2015 roku (...) sp. z o. o. zmieniała nazwę na (...) sp. z o. o. w W.. W dniu 5 lutego 2015 roku (...) sp. z o. o. w W. skierowała do pozwanej wezwania do zapłaty, w którym zażądała spłaty kwoty pożyczki w wysokości 1.892,98 zł, na którą złożyły się kwota 1.539 zł kwoty pożyczki, 339,26 zł opłat za wezwania do zapłaty oraz 14,72 zł zaległych odsetek.

Apelację od powyższego orzeczenia złożyła powodowa spółka zaskarżając wyrok w części, to jest w zakresie pkt. 2 oddalającego powództwo co do kwoty 678,26 zł, w tym kwoty 198,26 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od tej kwoty od dnia 19 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 480 zł tytułem kosztów windykacyjnych.

Zaskarżonemu wyrokowi powód zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania cywilnego, które miało wpływ na wynik sprawy, to jest art. 339 § 2 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że przytoczone przez powódkę twierdzenia dotyczące naliczania opłaty administracyjnej oraz kosztów windykacyjnych budzą uzasadnione wątpliwości, co z kolei wyklucza możliwość przyjęcia za prawdziwe twierdzeń powoda;
2. naruszenie przepisów prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy tj. art. 58 § 1 k.c. w zw z art. 385¹ k.c. poprzez uznanie, że postanowienia umowy dotyczące opłaty administracyjnej oraz kosztów windykacji stanowią klauzule abuzywną.

W konkluzji wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie powództwa w całości z zasądzeniem kosztów procesu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda jest niezasadna i podlega oddaleniu.

Na wstępie wyjaśnić należy, że niniejsza sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym, w związku z czym Sąd Okręgowy na podstawie art. 505¹⁰ § 1 i § 2 k.p.c. orzekł na posiedzeniu niejawnym w składzie jednego sędziego. Zaznaczyć także należy, że w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. apelację można oprzeć tylko na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, bądź naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. Natomiast w myśl art. 505¹³ § 2 k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Powód w treści złożonej przez siebie apelacji wskazał, że wyrok Sądu Rejonowego zaskarża jedynie w części, to jest w punkcie 2 w zakresie w jakim oddalono jego powództwo co do kwoty 678,26 zł, w tym kwoty 198,26zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od tej kwoty od dnia 19 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 480 zł tytułem kosztów windykacyjnych.

W ramach kontroli instancyjnej oceny prawidłowości zaskarżonego orzeczenia Sądu I instancji należało zatem dokonać we wskazanym zakresie.

Zdaniem Sądu Okręgowego wyrok Sądu Rejonowego w zaskarżonej części odpowiada prawu i jako taki musi się ostać. Podniesione przez apelującego zarzuty nie zasługiwały na uwzględnienie.

Podniesione w apelacji zarzuty są nietrafne. Wbrew zapatrywaniom strony apelującej zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd wnikliwie wziął pod uwagę wszystkie okoliczności mające znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nakazuje w pełni podzielić stanowisko Sądu I instancji, że przedstawione dowody nie dawały podstaw do uwzględnienia powództwa w całości.

Odnosząc się do zarzutu apelacji dotyczącego naruszenia art. 339 § 2 k.p.c., wskazać należy, że okoliczność iż w sprawie wydano wyrok zaoczny nie oznacza, że powództwo w takim wypadku jest zawsze uwzględniane w całości. Nie zajęcie stanowiska przez pozwanego odnośnie żądania pozwu nie zwalnia powoda z obowiązku wykazania istnienia ważnego zobowiązania łączącego strony i powołania się na okoliczności faktyczne, z których wynika zobowiązanie pozwanego. W art. 339 § 2 k.p.c. określono podstawę faktyczną wyroku zaocznego. Zgodnie z tym przepisem sąd – jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości – zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenie powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c., negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 r. III CRN 30/72). Nadto, należy mieć na uwadze treść wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 r. I CKU 85/98, zgodnie z którym niezależnie od wynikającego z art. 339 § 2 k.p.c. domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, Sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń powoda z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie, sąd ma obowiązek przeprowadzić postępowanie dowodowe z urzędu. Nie ulega więc wątpliwości, że w niniejszej sprawie Sąd posiadał uprawnienie, aby przeprowadzić postępowanie dowodowe oraz oddalić powództwo.

Podkreślić zatem jeszcze raz należy, że wyrok zaoczny nie w każdym przypadku musi być wyrokiem uwzględniającym powództwo. Dyspozycja wskazanego przepisu wskazuje bowiem wyraźnie, że sąd orzekający może przyjąć za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, jedynie wtedy, gdy nie budzą one uzasadnionych wątpliwości i nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Analiza akt niniejszej sprawy nie pozwala zaś odmówić słuszności stanowisku Sądu Rejonowego, że twierdzenia powódki o faktach w tej sprawie budzą uzasadnione wątpliwości. Powódka przedłożyła bowiem jedynie ramową umowę pożyczki wraz załącznikami dotyczącymi opłat administracyjnych, opłat za przedłużenie terminu spłaty pożyczki, opłat i prowizji oraz opłat za upomnienie drogą telefoniczną w formie SMS, indywidualne warunki umowy pożyczki, polecenie przelewu na kwotę 0.01 zł oraz przeglądu przelewu oraz ostateczne – przedsądowe wezwanie do zapłaty. Powódka nie wykazała przy tym, iż koszty dotyczące działań windykacyjnych zostały rzeczywiście poniesione, jak również, by zachodziła konieczność ich poniesienia. W żadnym zakresie strona powodowa nie wykazała jakie to czynności windykacyjne zostały przez nią podjęte celem wyegzekwowania wierzytelności.

Zważyć zaś należy, że dyspozycja art. 339 § 2 k.p.c. nie oznacza, że powód zwolniony jest w całości od obowiązku przedstawienia dowodów na okoliczności, z których wywodzi skutki prawne. Przepis art. 339 § 2 k.p.c. łagodzi bowiem

jedynie rygory procesowe w zakresie kwestii uznania określonej okoliczności za udowodnioną, nie oznacza jednak, że powód może w ogóle nie przedstawić jakichkolwiek dowodów które choćby uprawdopodobniały jego twierdzenia o faktach i uzyskać wyrok korzystny dla siebie.

Wbrew tezie apelacji, postanowienia umowy dotyczące opłaty administracyjnej oraz kosztów windykacji to klauzule abuzywne. Taką tezę Sąd Rejonowy w sposób niezwykle trafny uzasadnił. Sąd Okręgowy podziela wszystkie rozważania Sądu Okręgowego, co zwalnia Sąd II instancji z obowiązku powtórzenia wyводу, który musiałby być tu identyczny.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację.